

ВОЛИНЬ

часопис для Волині.

Ціна і карб.

"WOLHYNIEN"
ZEITUNG FÜR WOLHYNIEN
Rlwe, Deutsche-Strasse Nr. 89

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ
РІВНЕ вул. НІМЕЦЬКА 4. 89.

Рік II.

Неділя, 29 березня 1942 р.

Ч. 25 (53).

НА ЧАСІ

Минула тяжка зима, на яку стільки надій поклали Москва, Лондон, Вашингтон, а особливо та перша.

Намарно пішли мільйони людських істот, що їх кинула червона Москва в зимову пору проти Німецької і союзних армій.

На ніщо здалися неймовірні зусилля зломати міць тих, на чолі яких Провидіння поставило Великого Європейця, на ім'я якому Адольф Гітлер.

І нічого дивного, бо на прапорах, які об'єднали до боротьби всі народи Європи з азіатською Москвою, виписані гасла зрозумілі й близькі тільки європейцю. Глибоке розуміння тих гасел кожним воємом східного фронту, власне й було головним джерелом сили, яку не могла зломити ані природа, в постаті люті зими, ані простір, ані мільйони напівдиких воєнків червоної армії, що їх кинув Сталін, здавалося, до останнього бою.

Безяні проміння сонця розвіяли решту надій Москви і сущих з нею.

Останній акт в боротьбі за нову Європу, за правдиву свободу європейських народів, — добігає свого льогічного кінця.

Знає це Сталін, свідомі цього його поддєчники з Лондону й ва менш жидівського Вашингтону. Не маючи вже сил до боротьби в чистім полі та будучи свідомими свого близького кінця, червона Москва та її союзники з Заходу хапаються різних засобів боротьби, не перебираючи в їх добрі.

Очевидно, що одним з них, до яких вони вже привчилися, це обрехлива пропаганда.

Останньою з нагоди якихсь там роковин, Сталін видав ще один наказ до війська, в якому з побожно піднесеними до горі очима, прибравши позу сьогоднішнього свого приятеля Кентебрийського архієпископа, запевнює, що не веде він імперіалістичної війни, що червона армія б'ється за слушну справу, що армія та змушена до боротьби, а метою її — звільнити ті терени, що їх забрав ворог, та що армія червона.

Москви боронить союветську жінку перед збещеннями, і інші народи від неволі націонал-фашизму. На закінчення ж з патосом питає він — чи ж не високі й шляхетні цілі його боротьби?

Це питання з галасом, на всіх мовах, голосять тепер нечисельні союветські радіовисильні, з яких це мають змогу користуватися більшовики.

Все це, гидке, облудне, шахрайське й брехливе, ми українці вже чули не раз і відповідь на нього, як і на все те, чим було московсько-жидівське панування в Україні, — український Народ давно вже дав.

Сьогодні пригадаємо тільки цілому світові, що цією відповіддю було прокляття, що його на протязі 23 років кидав і кидає на червону Москву цілий український народ.

Це прокляття ще досі несеться з старечих уст мільйонів українських батьків і матерей за

смерть дітей, його з невимовною силою кидають сотки тисяч жінок за розлуку з чоловіками, прокляття це несло й несе з грудей мільйонів найкращих синів і доньок Українського народу, що згинув, або гинуть в тайгах Сибіру, степах Казахстану, та по північних лісах і болотах, прокляття це йшло з уст немовлят, що в 1932 — 1933 році вмирали з голоду на руках з болю і фізичного виснаження збожеволілих матерей, прокляття це повіки зависло над кожним Московцю.

Про це знає Сталін, про це знає Москва, про це знає все світне жидівство, якого, так як і Москви, головною метою було цілковите фізичне знищення українського народу, що завше чесно виконував роллю форпосту Європи на Сході, бо кровно й духово завше належав до неї.

І сьогодні, звільнені кров'ю і трудом німецького воєнка зі страших кайдан 23-річної московсько-жидівської азіатської неволі, ми, українці, з гордо піднятим чолом повертаємо до нової Європи, до тієї Європи, що повстала в геніальній візії Великого Європейця — Адольфа Гітлера.

В таку Європу ми вірили, таку Європу ми проповідуємо, про таку Європу ми мріяли на протязі 23 років, за таку Європу пролило море найціннішої української крові, цього найдорожчого скарбу людства, що закінчує великі історичні процеси, а ідеї робить геніальними і вселюдськими.

І з вибраною українським народом, серцем його ніхто не зведе, тим більше жодна «пропаганда» і то звідки б вона не йшла.

Ми, українці, свідомі, що боротьба ще не закінчена. Свідомі ми рівнож тієї ролі, що припала нам в сьогоднішній етапі боротьби, як найближчого запліла Німецької і союзних армій на сході.

Цей почесний обов'язок український народ виконає чесно і сумлінно, бо він провадити до остаточної перемоги над найлютішим і відчайдушним його ворогом — Московцю.

Цієї перемоги прагне і в неї вірить український народ розумом, серцем і цілою своєю істотою, бо програва це страшна руїна всіх культурних цінностей Європи, а для українського народу — цілковите фізичне знищення.

Боротьба вимагає напруження всіх сил, зречення не раз найдорожчих цінностей та відсутності полагождення, здавалося б найбільш важких, справ національного порядку.

Але, й цього ми свідомі!

День остаточної перемоги вже близький.

Ось, ось фанфари німецького воєнка рознесуть по цілому світу радісну пісню про перемогу. Пісню ту підкоплять дзвони цілої Європи, і тоді серед вільних народів Нової Європи займе і український народ гідне йому місце.

Степан Скрипник.

з боїв далекого сходу

БОЇ В ТИМОРІ

ДНБ. Токіо, 26.3.42.

«Токіо Ніч-Ніч» подає цікаве спеціальне зведення з фронту про кінцеві бої за Тимор. Коли японські частини висадилися на голандській частині острова, ворожі війська в силі понад 3.000 чоловік відступили на португальську частину й продовжували діяння на неутраляльному ґрунті. Розгромивши ворожі сили під Ділі 12 березня, бій був практично закінчений. Японці взяли на Тиморі 1.200 полонених та здали 306 човнів, 90 авт, а також танки, панирні вози і гармати.

3 Головної Кватири Фірера

НІМЕЦЬКА АВІАЦІЯ УСПІШНО ВИКОНАЛА СВОЇ ЗАВДАННЯ

Верховне Командування Збройних Сил повідомляє:

25 березня 1942.

На півострові Керч знову відбито наступи сильніших сил ворога. В Донецькому басейні збиті з повітря 7 винищувачів типу «Гарієнь» та один радянський літак. Під час успішних місцевих наступів німецьких частин на фронті на схід від Харкова потерпіли противник високі втрати в людях і матеріалі. На північному флангу фронту з'єднання військо і зброї СС в багатоденних завзятих наступальних боях при найтяжчих теренових умовах і несприятливій погоді відкинули ворога, що вдерся в їхні позиції та відбили успішно противасти сильніших частин. Під час цих боїв особливо відзначилася дивізія СС поліції.

На всіх відтинках з'єднання авіації успішно вміщувалась в сухопутні бої. Під час повітряних налетів у Мурманській пристані дощучно пош-

кодити більший торговельний корабель та прибережні споруди. Німецькі винищувачі збили на високій Півночі 7 винищувачів типу «Гарієнь» та один радянський літак.

Ескадрилья винищувачів італійського експедиційного корпусу надзвичайно виправдала покладені на неї надії, як охорона німецьких літаків на східному фронті.

20 панцерна дивізія відбила в багатотижневих тяжких оборонних боях на Сході понад 140 наступів, які частинно багато разів перевищували її чисельно і були підтримані панцерниками. При тому знищила разом 65 панцерників.

У Північній Африці мала об'ємна діяльність розвідувальних частин.

В безперервних налетах успішно бомбардовано під час дня кораблі у пристані Ля Валетта на Мальті. При тому влучно

поцілено один крейсер у саму середину, тоді коли інші бомби вдарили у безпосередній близькості у два торговельні кораблі, а також докові споруди і арсенал, що запримичено. Дальші налети були спрямовані проти аеродромів острова. Конвоюючі винищувачі скинули два британські літаки.

На південному побережжі Англії обкидали бойові літаки бомбами під час минулої ночі пристані Портланд і Веймас. Тяжко поцілено багато воєнних об'єктів.

Під час безуспішної спроби залету мішаного британського з'єднання винищувачів і бомбардувальників під час дня на околиці французько-бельгійського побережжя втратив ворог 8 літаків, що їх збили винищувачі. Останньої ночі противітунська морська артилерія збила два британські бомбардувальники.

Нічні атаки німецького летунства спричинили ворогові тяжкі втрати

Верховне Командування Збройних Сил повідомляє:

26 березня 1942.

На півострові Керч відбито слабші ворожі наступи. В Донецькому басейні розбито ворожі наступи, що частинно були підтримані броне-нищильниками в завзятій боротьбі на близьку віддаль в упертому супротиві німецьких і румунських частин. На різних відтинках східного фронту відбито ворожі наступи, що були проваджені під час відлиги. Місцеві наступи наших частин були успішні.

Дня 24 березня бойові літаки відбили один торговельний корабель в одному порті при побережжі Кавказу.

Один німецький підводний човен затопив на схід від Саломея з одного сильно бережного британського конвою один ніщильник та один пароплав поємністю 5.000 р.б.т.

Німецькі бойові літаки атакували порт Ля Валетта на Мальті з добрим успіхом. Перед заломом Марса Скіркою один британський сторожовий корабель був влучений бомбою.

Нічні атаки летунства бомбами тяжкого калібру на портові простори Дувер та воєнно важні міські споруди спричинили великі шкоди. Один бойовий літак, що був призначений до стежових дій збив вден над

південно-східним побережжям Англії один британський ніщильник.

Останньої ночі ворог скинув у багатьох місцях розривні та запалювальні бомби. Серед цивільного населення були вбиті та ранені. Ніщільні летючі поодинокі ворожих літаків були спрямовані на південні околиці Райху. Нічні нищильники та противітунська артилерія збила 8 атакуючих бомбовиків. При цьому оберлейтнант Беккер осягнув свою 15 та 16 нічну перемогу.

Сотник Гляфельд мав дня 24 березня 70—74 перемогу в повітряній боротьбі.

3І СХІДНОГО ФРОНТУ

Німецький піхотний баталіон виконав бойове завдання

ДНБ. (Звідомлення ПК). В полудневій частині одної зайнятої німцями української місцевості причаїлися більшовики. Їхні офіцери й комісари раз-по-разу кидають їх на вогонь німецьких скорострілів. Німецька піхота все наново відбиває їхні атаки. Це тверда боротьба за поодинокі доми, за теплі кімнати, за рештки мурів, що дають охорону перед кулею і за яких можна бачити ворога. Часом переважаючий сил більшовиків удається зайняти декілька домів. Кілька годин пізніше німецькі пробойові групи проганяють їх або нищать.

Другий баталіон їде до наступу. Треба знищити загрозливий від полудня та відкинути більшовиків поза межі місцевості. Це шоста година ранку. У сірому світанку розпливається біде світло місяця. Над горбами і домами, на яких простягається поліном розчленована місцевість, женуться білі тумани. Дрібний ніби пісок пухлястий сніг б'є в лице, втискається у всі фалди одєжі.

Коротко триває підготовчий вогонь німецької артилерії. Компанія, на якій лежить головний тягар завдання, поділилася на ударні групи, щоб взяти штурмом означені доми.

Крізь рев бурі свистять поодинокі стріли. З ними скоро скінчяться. Уже по годині виконано перше завдання: осягнено одну групу будинків.

Знову перерва в атаці. Серед шойно здобутих домів розкидані гранати. Це добре замасковані білою фарбою та заховані за домами союветські панцерники пробують затримати наступ німецького баталіону. Командуючий пробоевою групою коротко призначується над новим положенням, потім веде її на найближчий дім. Як кроти гребуться воєнки в глибокому снігу, в який часом падаються з головою.

З туманами снігу мішається дим пожежі. Пальці тісно прилягають до курка скоростріла. В грубих рукавицях не можна стріляти, а голі руки мерзнуть. Цивілі просять, щоб їх відпустити на запальні німецькі етапи. Вони заховалися перед совами, які змушують кожного цивіля відступати з ними. В горічких хатах дують люди і звірята. Сморід спалених тіл не дає дихати.

Німецька артилерія завдала сибірякам чосу. Але вони не відступають. Тактика цих нових, добре озброєних азіатських військ, це не втікати з поля бою, а повернутися з флан-

ку і назад відбити втрачене поле. Однак німецькі воєнки бережуться. Офіцер і командуючий компанією кидаються до скорострілу й гарматки та затримують фланкову атаку.

Години минають. Опір сибіряків в мороз і бурю далі заперекли. Все далі гранатами й автоматичними пістолями здобується дім за домом, руїна за руїною. Аж нараз п'ятсот метрів за німецькими воєнками починається стрільня. Це не чесний спосіб боротьби сибіряків. Вони засідаються, або прикидаються вбитими, а потім стріляють ззаду.

Нова пробоева частина мусить усунути небезпеку на тилах. Хоч більшовики оточені вони не здаються. Стріляють до останнього набою, до останнього відлиху та падають не дозволяючи до себе підступати. Цілий день пройшов. Сумерк перервав бій. Довгих 13 годин наступали німецькі піхотинці. Тепер, зібрані в кількох домах шукають тепла і спочинку. На руках і ногах виступають відморозження. Що полк здобув лише 1800 метрів, то це вказує, з яким надлюдськими труднощами він мусів боротися. Свій сибірський полк вповні знищено, а цілі наступу осягнуто.

ЗІ СВІТУ

Рузвельт в клопоті

ДНБ. Стокгольм.

Британська відомостева служба повідомляє з Вашингтону, Рузвельт у відповіді на офіційні плани Мак Абтура проти Японії відповів, що все можливе робиться. Рузвельт звертає увагу своїх слухачів на великі віддалі, які треба побороти, щоб прийти на допомогу Австралії, що вимагає багато часу. При цьому додає, що «скрізь у світі» бракує торговельних кораблів.

В ЗДА зорганізовано добровольчий жіночий «помічний корпус»

ДНБ. Амстердам, 17.3.42.

Згідно з повідомленням британського відомостевого Бюро, внесено в ЗДА проєкт закону про створення жіночого добровольчого «Помічного Корпусу».

Брак вугілля в Англії

ДНБ. Амстердам, 17.3.42.

Згідно з повідомленням лондонської радіовисильні заборонено в Англії на час трьох тижнів доставляти вугілля.

«Бразилія загострює відносини з державами осі»

ДНБ. ТОКІО. «Токіо Асагі Шмбун» натаяками на протест японського уряду в Бразилії пише, що бразильські потягнення проти держав осі є надзвичайно небезпечні, та що їх можна окреслити як іграшку з вогнем. За наслідки відповідатиме Бразилія. Жодна з держав осі не відноситься ворожо до Бразилії. Однак, не зважаючи на неутралялітет та інтереси бразильської нації, Бразилія загострює відносини з державами осі.

Великі бійки між білими й неграми в Детройті

ДНБ. Женева, 22.3.42.

Під час посвячення великого блоку мешкань, яке недавно відбулося в Детройті, з уваги на те, що ці мешкання були в ділянці, яка досі була замешкана виключно білими, прийшло до великих вуличних бійок між білими і чорним населенням. Заворушення вдалося припинити лише завдяки інтервенції поліції, яка вживала газів і гумові палки.

Білі достали авто з гучномовцями, при допомозі якого вони заявили, що кожного дня вони будуть лінувати одного негра, поки дільниця не буде знову расово чиста. Після того вдалося неграм здобути цей гучномовець. Іхній провідник виголосив через гучномовець промову, яка кінчалася таким stwierдженням: «Ми неграми не маємо воювати для користі Рузвельта, як воєнки демократії, волемо вести бій у власній країні. Бо тоді знаємо за що б'ємося. Бо тоді ми боремося за себе самих».

Німецькі курси мов у Протектораті

ПРАГА. Німецькі курси мов у Протектораті Богемії та Моравії розгорнули останніми часами дуже широку діяльність. У так званому «домашньому навчанні» (письменний курс) приймають участь біля 140.000 чоловік. В інституті новітніх мов вчаться тепер 12.000 учнів. В електричних підприємствах міста Праги вчать тепер німецької мови біля 6.000 службовців.

ОГЛЯД ПРЕСИ

Взаємини ЗДА з південно-американськими республіками

ДНБ. БЕРЛІН. «Дойче Ді-пльоматіш-політіше Кореспондент» займається сьогодні відносинами між ЗДА та південно-американськими республіками. «Кореспондент» пише, що вже від початку війни ЗДА з Німеччиною, а навіть давніше Рузвельт намагався провокувати випадки, щоб втягнути інші краї, а по можливості Південно-американські республіки у війну. Чого не вдалося зробити через агентів, ошукавства, провокації, це хоче він досягнути через спровоковані випадки. Хоч наміром Рузвельта є привести всі південно-американські краї не лише до зірвання відносин, але й до війни з державами осі, то вони напевно хочуть уникнути війни, хоч вони й зірвали відносини з Німеччиною. Німеччина ж бажає — як і давніше — вести морську

війну згідно з прийнятими правилами, та перестерігати лондонського протоколу відносно підводних човнів. Очевидно, що хоча передумовою до цього, щоб торговельні човни теж притримувалися обов'язуючих в час війни приписів. Твердження, що німецькі підводні човни ламають міжнародні правила при коректних захованні торговельних човнів, слухають лише підбуктованим цілям. ЗДА накинута Німеччині розгортання морської війни на американські води. Наскільки Німеччині треба робити нешкідливими настільки справді бажає уникати всього, щоб не принести шкоди мореплавству невоюючих держав. Однак для цього треба, щоб і кораблі тих держав своєю поведінкою не переслідували, або не робили сумнівним мирного характеру своїх рейсів.

„Сила і слабкість британської північно-африканської армії“

ДНБ. ЖЕНЕВА. Кореспондент «Дейлі Експрес» з Каїро пробує представити силу і слабкість британської африканської армії. При цьому він стверджує, що в остаточному висновку не погоджується з тими, які вважають британські походи в тій частині світу за задовільні. Він не хоче ганити генералів, бо вони з усіх сил боролися з організаційним балаганом. Генерал Вейвел мав у своєму першому поході через Кіренайку багато щастя. Однак Роммель незвичайно швидко вивчив історію пустинної війни і пізнав її суттєві елементи. Він діяв

швидко і рішуче та щастливо використав для своїх цілей тактику Вейвела. Роммель — це передовсім справжній генерал першої лінії. Своєю квартирою установає він в полі засягу вогню і, не оглядаючися на своє життя, їздить підчас бою від одної дивізії до другої. Пригадаймо собі лише, як Роммель відважно вдарив у перших днях зими 1940 на колючу панцерників на тилах британців. Сам кореспондент мусів бігти цілих 9 годин гнаний тими танками. Він тоді вперше пережив те, що називається балаганом.

„ЯКЩО АНГЛІЯ ДЕСЬ ВКІНЦІ НЕ ЗААТАКУЄ,—ВТРАТИТЬ СВОЇ ШАНСИ“

ДНБ. ЖЕНЕВА. Ворд Прайс пише в «Дейлі Мейл», що надходяча весна ставить перед британським військовим кабінетом завдання вжити донебудь успішно ті війська, якими Англія розпоряджає. Далше вважає він можливості, які це принесло б для Англії. Військові ентузіазму не можна постійно утримувати, а подруге, може розвинути небезпечна ментальність, як це вже раз сталося по упадку лінії Мажино. Якщо Англія вкінці донебудь не заатакує, заки знову надійде осінь, втратить вона свої шанси виграти війну — зауважує Ворд Прайс. А в усіх заморських військових ділянках мореплавство грає вирішну роль. Щоб вислати добре вивінену армію за море, треба щонай-

менше числити 5 тонн фрахту на чоловіка. Це число збільшується пропорційно до зросту віддалі. Однак Ахіллева п'ята Англії — це її торговельне мореплавство. Вдруге не можна дозволити на триваючий 3 місяці транспорт частин, як це було перед упадком Сінгапуру. Далше Ворд Прайс розважає можливість британського десанту в Норвегії або Франції, що і вважає за доцільні, чим висилку війська за море. Навіть якщо ті дії не вдалися, вони оплачуються, бо вони зв'язали б німецьке летунство та сухопутне військо і відтягли б советський фронт — зазначає Ворд Прайс. Він далі боронить погляд, що низка акцій ударних частин могла б мати такий сам успіх як інвазія.

ПРОФЕСІЙНІ ЗМАГАННЯ РАЙХУ

Одно з найважливіших завдань націонал-соціалістичного руху — це здійснення принципу «вибору». Полягає він у тому, що вибирають з поміж найталановитіших та найенергічніших працівників найкращі елементи та відповідно до цього їх відзначають. Цей вибір починається вже у школі. «Вимагаємо спеціальної освіти на кошт держави для особливо талановитих дітей бідних батьків незалежно від їхнього стану або фаху» — так звучить 20-й параграф програми партії. Вже у школі вибирають особливо талановитих учнів та записують їх до шкіл ім. Адольфа Гітлера. Тут мають вони змогу одержати відповідне виховання потрібне для майбутніх політичних провідників Райху. Коли вони скінчать ці школи з-поміж них роблять новий добір. Для добору найталановитіших одиниць вживають різних методів; до найважливіших методів належать державні професійні змагання. Впроваджено їх вже у 1934 році за починком теперішнього Державного Провідника Молоді (Райхсгендфюрера) Артура Аксмана. Задача цих щорічних змагань — знайти найталановитіших у кожному званні й у кожному ремеслі та виявити те приспани таланти. Спочатку такі змагання відбувалися тільки в рядах Гітлерівської Молоді. Від 1938 року до цих змагань допускають і дорослих. Екзамінаторами в цих професійних змаганнях виступають фахівці всяких професій, найкращі майстри всякого роду ремесла, учні, керівники підприємств, досвідчені робітники тощо. Іспити відбуваються публічно й мають всебічний характер, щоб виявити всі знання та здібності учасників. Закінчуються ці змагання врочистим прийняттям переможця Фіром у канцелярії Райху.

У цих змаганнях представляють всі верстви населення. Склад переможців в останніх змаганнях був такий: 22% — ремісників, 12% — діти нефахових робітників, 21% — службовців, 11% — підприємців, 11% — з купецьких класів та 12% — урядовців тощо. Перед переможцями відкриваються великі перспективи для дальшого розвитку. У багатьох випадках дітям незможних батьків дано можливість вчитися по вищих школах, щоб потім вийти інженерами, архітекторами тощо. Професійні змагання знаходяться ще у стадії розвитку. Про те число їх учасників збільшується з року на рік. Видко, що ці змагання мають великий успіх і зацікавлення ними весь час росте.

Київське духовенство осуджує большевиків

УК. РІВНЕ. Звільнення України від большевиків дозволило також відкрити двері церков та знову почути голос дзвонів. Українська Православна Церква пробудилася до нового життя та одержала змогу без перешкод розвиватись. Про це свідчить недавня декларація кількох православних єпископів в Україні, яку ціла українська преса помістила на чолів місця, та яку українська громадська думка прийняла з признанням та сатисфакцією. Ідучи за тим зразком оголосило українське духовенство Києва декларацію в тамошньому «Новому українському слові», в якій дається за звільнення та гостро осуджується Сталіна. Декларація є цього змісту:

«Ми члени і представники української Автокефальної Православної Церкви у звільненій

Україні вважаємо за свій святий обов'язок, з уваги на брехливі відомості, які совети поширюють в заграничній пресі про «советський рай» та вільність віросповідань, дати світові свідчення правди.

Підчас советського панування з демоном Сталіном на чолі, терпіла наша Церква таке тяжке приниження та переслідування, що це видається просто неймовірне. Факт, що наша Церква, яка мала більше, ніж 30 єпископів та приблизно 3000 духовенства, остала сьогодні (за винятком західно-українських земель) без єпископів та з ледви 10-ма священниками, є найкращим доказом большевицького знущання. Факт, що наша Церква втратила перед відступом большевиків цілий єпископат, все духовенство та сотки тисяч вірних в наслідок

заслань та катування у большевицьких камерах тортур, підкреслює свідство правди про найтяжчі, нечувані в історії большевицькі переслідування.

Звільнення України непереможною німецькою армією, очолюваною геніальним Фіром Адольфом Гітлером, дало змогу тільки малій групі священників, які немов чудом остали між живими, дякувати з вірними Богу в нашій, зрозумілій нам мові за звільнення від нечовиного большевизму. Відбудовуючи розвалені безбожними большевиками святині, ми сповнені надією, що завжди вже матимемо змогу дякувати Всевисьньому за звільнення всім голосам українців, в зрозумілій йому мові».

Автошляхи для України.

Організація Тодт обхоплює своєю діяльністю східні терени

УК. РІВНЕ. Як недавно повідомили ДНБ, у Львові почало свою діяльність спеціальне представництво Організації Тодт, якого завдання — підготувати будівництво автошляхів на нових, звільнених німецькими частинами, східних теренах. Тим самим ОТ отримує нове завдання, яке гідно стоїть поряд з будівництвом Вестфалії, зі збудуванням гігантських укріплень на Атлантському побережжі, з будівництвом шляхів у Великоїмеччині. На відзнаку пам'яті трагічного померлого Райхсміністра Др. Тодта буде збудований новий пам'ятник, який матиме вічну вагість і який оце вперше корисно зв'язуватиме нові східні терени з Західною Європою.

Мужчини Організації Тодт будуватимуть при тому на фундаментах, які вони самі заклали від літа минулого року. Про це містить «Дойче Україне Цайтунг» докладний репортаж, який зображує і підкріплює доказом дотеперішню діяльність цієї Організації. Будівництво доріг на великих просторах Сходу, де літом, — болого, теренові нерівності і порох, а зимою — лід і снігові, є підчас війни, щоб розв'язати плотьому, шляхів, кінцеве. Тільки сила чину Райхсміністра Др. Тодта уможливила всі ті діла вже доконати, і вони вже сьогодні свідчать про діяльність в Організації Тодт в далекій східній країні. Багато тисяч кілометрів

готових битих шляхів перетинають коліс бездоріжній Схід, а крім цього наново відбудовано багато тисяч знищених мостів.

Справі будівництва доріг неадійно придалися советські приготування. Недалеко від колишньої західної границі найдено непроглядні маси шутру, на інших місцях величезні склади дерева. Це все доказувало, що совети підготували будівництво сильних укріплень. Це повинно було бути дошокою відбиття і заборолом для большевицького влому в Середню Європу. Але нагороджені припаси вжито для будівництва сітки українських шляхів. Дякуючи підтримці Збройних Сил усунуто труднощі щодо припущень і забезпечення харчами. Більшу трудність насувало питання постачання матеріалу. Було досить дрібного дерева, але бракувало пнів на великі стовпи. Раз-по-раз виходили розвідувальні групи ОТ у ближче або далі віддалені ліси, в яких тоді сиділи ще стиснені малі відділи советів.

Конечне нове постачання дров треба було проводити з цілою увагою, коли не хотілося цілком зруйнувати українського лісного стану. Довезення великих пнів вимагало допомоги краєвого населення, яке крім цього також було зайняте при будівництві мостів. Коли не вистарчали краєві припаси і допоміжні джерела, багато тягарових поїздів з цв'яхами при-

везено з Німеччини. Спеціальним блискучим ділом Організації Тодт в Україні є відбудова величезного мосту на Дніпрі. Тут в русло ріки вбито 1.500 палів та оброблено 14.000 квадратних кілометрів дерева. Але властива праця Організації Тодт починається при дорозі. Для цього були вжиті відділи доріжного будівництва. Також вони мусили ґрунтовно починати на нову. Дорога яка буде мати асфальтову поверхню, матиме всього лише половину тієї ширини що її мають німецькі дороги. По обох боках тієї нової дороги, яка надасть Україні європейське обличчя, бігтиме відділена ровом так звана проста дорога, що служимиме для їзди селянським возам і саням. В наслідок того можна буде на дорозі розвинути найвищу швидкість, яка до речі, конечно на далеких просторах Сходу.

Ці безконечні плани вимагають заляження нових опірних пунктів, які будуть улаштовані на цілому зайнятому східному терені. Повстануть склади будівельних матеріалів, верстати, гаражі, бюра і мешкання для доріжних майстрів. Створення цих опірних пунктів є завданням третьої групи Організації Тодт, відділів будівництва будинків.

Всі мужики, які день і ніч перебувають на службі в Організації Тодт, працюють у душі свого великого Товариша, Райхсміністра Др. Тодта.

Діяльність масонів і жидівство

Від часу до часу в нашій та чужій пресі трапляються згадки про масонські ложі, масонські організації. Трапляються і зникають! А справа варта того, щоб нею краще зайнятися, одне лише треба прийняти під увагу, що познайомити докладно читача з діяльністю масонів ми не можемо з браку місця, бо це може бути темою грубої книжки. Отже, ми обмежуємося до фрагментів, до невеликої кількості фактів.

Всі масонські організації завжди носили характер організації революційних, організацій, метою яких було зруйнування існуючої державної організації. Інший характер носили лише в Англії.

За часів французької революції масони були не лише головними організаторами її, але й несуть відповідальність за кривавий терор. Як стверджує Берт де Мольвм в своїй «Історії революції», був організований масонами «Департамент повстанців», а його агентам на пропозицію Андріона Дюпора дані були інструкції, щодо підготовки терору. Тоді ж заклали масони так зв. «Комітет пропаганди», якого метою було поширення революції на інші нації. Членами його були: Деля-Рос-

фук, Ляфает, Мірабо, Робесп'єр, Фур'є, Жермен і інші.

На революційних зборах чи на вулицях, чи у магістраті — учасники віталися за допомогою масонських знаків.

До 1787 р. членами масонських лож були виключно люди, що належали до аристократії, представники буржуазії та інтелектуальної еліти. Від 1787 р. ряди масонерії заповнюють найнижчими верствами. Великий Майстер Ордену герцог Орлеанський наказує масово приймати солдатів французької гвардії.

Спомини депутата Шудье не пишуть сумніву, що масони підтримали підпис короля Людовика XVI на написаному одним з них наказі (швайцарцям, котрі боронили Тюльєрі — склади зброї), що привело до перемоги революції. Мемуари знова маркіза де-Борреґара і лист архієпископа Безансонського, стверджують, що ще в 1782 масони на всевітньому конгресі засудили Люї XVI на смерть. Пізніше засуд — це було лише переведення в життя тої постанови.

Кілька поданих фактів кидає досить яскраве світло на діяльність масонів у Франції за часів революції, але особливо

цікавими є ряд інших фактів, що з'ясовують нам ту роль, яку відіграли масони в зовнішній політиці Англії.

Однак, поперед треба сказати, що є досить поважних доказів, які дозволяють припускати, що кілька століть тому Англія створила масонські організації, з метою здобути за допомогою її перевагу над світом. Звичайно, за для того треба було створити певну «ідеологію», а вже на основі тої «ідеології» можна буде творити організації, яким потім підсовувалися завдання, що не мали нічого спільного з тою ідеологією. Отже, самі масони заповнюють, що першими ідеологічними основоположниками є Храм (архітекст, що керував будовою Соломоновського храму (і Жан Моле останній Великий Майстер ордену лицарів Святого Храму).

Цього Хімара вважають масони за нащадка Каїна, а Каїна вважають за сина Еви і змія (дiable). Цей Хірам мав під собою кілька тисяч мулярів, які поділені були на три шаблі. Якись три підмайстри хотіли дістатися передчасно до вищої групи і підстергали Хірама, домагалися виявити їм гасло, яке уможливило б їм приєднання до вищої групи. Хірам не виявив, вони за це вбили його. Пізніше, муляри помстилися на вбивцях Хірама. Сучасні масони мають отже також помічати, начебто символічно, смерть будівничого символічного Храму Соломо-

вого, цебто Храму Мудрості. Вони признають, що у живій існувала масонська організація, яка звалася «Мірабам». Потім цю організацію поширили англійці, а в останньому столітті світове жидівство опанувало і Англію й організацію масонів.

Серед масонських лож, є й тепер ложі «Мірабам», серед опублікованих протоколів, які читаем, що метою їх є панування над усіма «гоями», а коли це настане, вони (жиди) змусять працювати «гоїв», а за те, будуть їх годувати, бо нікому не буде вільно продавати харчових продуктів. «Як тварин, чи худобу, будемо їх годувати і гадати для праці, але за нашої влади буде відібране їм людське право купівлі й продажу». Одним із масонських знаків є шестикутна зоря.

Справжнє завдання масонів (до їх повного опанування жидівством) сформулював англійський політик і письменник Ф. Бекон ще коло 1621 року частково у «Новій Атлантиді», а частково в інших творах. Він там пише про «острів Вензале», який матиме офіційний уряд (король і парламент), але який має фактично керувати таємне товариство «Соломоново Храм». Це товариство має забезпечити цьому острову панування над світом шляхом закладання своїх філій в інших країнах. Ті філії мають ідей розвивати гуманітарних ідей розкладати родину, релігію, патріотизм тих народів, але у себе на

острові мають саме ці прикмети підтримувати. Послугуватися мають усім, не перебаривати в засобах. Пройдівши і падлюк вважають кращим для цієї праці. Цей Ф. Бекон був членом тайного товариства, яке тоді називалося Розенкрейцерами, але було фактично тим же масонством. В 1717 р. масони Англії об'єднуються у «Велику Ложу Англії» під проводом Антона Сейера. З цього часу масонством починає ширитися по всьому світі; філії його виростають в Голандії, Швейцарії, Іспанії, Португалії, Італії, Австрії, Швеції, Росії, Данії, Туреччині, Україні, Німеччині і інш. державах. Основноположниками всього були англійці (в Швейцарії — Гамільтон, в Іспанії — Вортон, в Голандії — Лорд Честерфілд і т. д.). Послугувуючись масонами Англія спочатку чужими руками нищить і ослаблює Францію, після чого опановує Суецький канал, потому зміцнює свої впливи в Єгипті, ослаблюючи одночасно як Абісінію так і Італію війною 1893 року (уряд тодішньої Італії був масонський). Але Карно намагався опанувати фашо-дів і середнього течія Нілу для Франції, справа йшла добре, тоді висувають масони справу Дрейфуса і добиваються відкликання з Африки Маршана, що, звичайно, дає перемогу Англії.

Англія за допомогою французьких масонів паралізувала всі спроби Вільгельма II поро-

зумитися з Францією, а пізніше викликала світову війну. Цілий ряд інших потягень, що забезпечували перевагу Англії (спілка з Японією, потім Московсько-Японська війна) — все це було переведене в життя за посередництвом масонів і сприяло змицненню могутності Англії.

Відомо, наприклад, що Олександр I (московський цар) виховував масон і чи не в цьому є причина його негативного наставлення до плану Наполеона знищити могутність Англії, так званим «континентальним союзом»? Взагалі ж заснована була перша масонська ложа в Росії англійцями в р. 1740 за «панування» трьох місячного Івана VI.

З доручення Англії в Німеччині в 1771 р. Зіендорф закладає масонську організацію. Німецькі уряди, як і уряди інших націй, починають боротьбу з масонерією.

Тоді виступають тут масони під іншою назвою. Одного з діячів масонських бувшого пастора вбила блискавка і при ньому знайдено було папери, які спричинили ряд арештів. Між іншими були серед них поучення для так званих Шотландських лицарів, у яких читаємо: «Зменшуйте, а потому нищте в серцях людей почуття патріотизму». «Наші товариства повинні відібрали державні й церковні й енергічні голови».

(Закінчення буде).

Промови Галіфакса, Самнера Вілса та Літвінова

ДНБ. БЕРЛІН. «Дойче Діпльоматіш» — Політичне Кореспонденц» вичерпуюче висказується відносно балансу останніх місяців війни, а передовсім займається останніми освідченнями Галіфакса, Літвінова та Самнера Вілса. Філер, як і японський президент міністрів толо переконаливо доказали стійкість пакту трьох держав. Тим тяжче противникам знайти переконливі слова, щоб піднести на душі свої народи. Державний підсекретар ЗДА, Самнер Вілс умудрявся поводити на підставі слів Філера натяк на величезне німецьке заломання. Це правдоподібно зростаючий критицизм супроти дилетанської стратегії Рузвельта спонукав Вілса, щоб також німецьку дієвність фальшиво представити, та піднести тим способом настрій у ЗДА. Однак Галіфакс не міг наслідувати Вілса. Він все ще покладає надії на резерви ЗДА, але мусів признати, що втрачено вже багато. Також Літвінов признав, що советський марш вперед в цю зиму не має суттєвого значення. Тому він жадає від друзів, щоб відтягнули східний фронт від німецьких бойових сил. «Ці всі освідчення зраджують намагання протидіяти зростаючому критицизму власного населення. З'єдинені Держави і Англія намагаються поставити на першому плані свої т. зв. успіхи. Але Літвінов домагається «другого фронту», а саме акції у Північній і Західній Європі. Однак він не є одиницею з альянтів, який бажає собі такого відтягнення. Також австралійський посол у Вашингтоні жадав більшої ініціативи на Спокійному океані. Вейвел журиться за Індію, а вкінці також ван Мок і Чіан-кайшек теж домагаються більших альянських сил». «Кореспондент» кінчить твердженням, що в кожному разі «генерал Час», на якого альянти покладали дотепер стільки надій, перестав бути надійним союзником. Широко намічена калькуляція воєнних підбехтувачів заломалася сьогодні на силі нових провідних націй Європи і Азії.

Хто не сіє, той не жне.

ПІЛИП ПАВЛОК.

Т. ШЕВЧЕНКО про освіту і виховання

Тарас Шевченко, наш національний пророк-поет, в своїх поглядах на освіту і виховання — рішуче і завзято домагався, при кожній нагоді, загальної освіти для народу. Він, котрий пройшов важке, тверде життя селянське і не менш важкі й безглузді «університетські» науки у п'ятих д'яків, заподіявши працю над опануванням культурної спадщини людства і, розуміючи вагу освіти вимагав її для свого народу. У багато своїх працях — у віршах і прозаїчних творах, у своїй листуванні зі знайомими й друзями, Тарас мав нагоду висловити свої погляди, на значення освіти для народу, на вагу виховання для формування правильно розвинутої людини. Він завжди твердив, що майбутнє людини залежить від того, яке виховання вона дістане. — Нормально розвинена людина — за поглядом Шевченка, — це людина, яка близько стоїть до практичної життєвої діяльності, не відірвана від неї, і сама бере в ній безпосередню участь. Людина, яка уникає взагалі праці, в очах Шевченка не користується ніякою пошаною. Там, де немає розумної праці, дорогий час, такого корот-

Новий лад у ділянці ремесла в Україні

УК. РІВНЕ. Керівник реферату ремесла в Райхскомісаріаті для України, др. Валь перерахував «Український Кореспондент» такі висновки, що торкаються нового ладу в ділянці ремесла в Україні.

Положення ремесла в Україні не можна навіть як-так порівняти з німецьким. Це особливо стосується колишніх соціалістичних теренів. Висококваліфіковані, працюючі для індивідуальних потреб ремісничі сили майже зовсім зникли, бо поодинокі самостійні заведення старих майстрів систематично винищено, а ремісників примусово загнано до колективних заведень, які працювали на принципі розподілу праці. З другого ж боку ремісничі сили в Україні виходять далеко поза межі такої ж праці в Великій Німеччині. Бо хоч більшість підчас свого панування і вибудували промислові гіганти, все ж такі Союзом Союзів ще далеко було до вповні індустріалізованої держави.

З метою піднести тепер ремесло в Україні знову до такої продукційної спроможності, щоб воно могло задовольнити всі щоденні потреби в рамках відбудови, а крім цього порівняти продукційній спроможності німецьких та європейських теренів — Райхскомісар для України видав 7 березня 1942 перші три розпорядження про новий лад в ділянці ремесла в Україні, які доповнено подібними розпорядженнями для адміністраційної влади.

В першому розпорядженні про рестрацію ремісників та дозвіл на існування ремісничих підприємств, заряджається рестрацію всіх професійних ремісників Гебітскомісарам і міським комісарам, які приділюють ремісників згідно з важливістю їхньої дотеперішньої діяльності до окреслених ремісничих професій і розділяють їх згідно видайності їхньої праці на наступні три класи: класа 1: Добре вишколені ремісники що здібні керувати заведенням (майстри). Класа 2: добре вишколені ремісники (помічники майстра). Класа 3: вивчені до деяких чинностей в даному ремеслі (кваліфіковані робітники).

Розподіл на класи буде підставою упорядкування платення для ремісників та допущення їх до керівництва підприємствам, що регулюють наступні параграфи розпорядження:

Згідно § 2 розпорядження під ремісничими підприємствами розуміється промислові підприємства, які переважно ручним способом виробляють, виправляють і очищують предмети та виконують особисту

службу. До них залічуються такі групи підприємств: 1) самостійні майстерні, 2) інші самостійні ремісничі підприємства, 3) ремісничі допоміжні підприємства, 4) ремісничі артілі (кооперативні підприємства ремісників), 5) Мануфактурні підприємства (ремісничі виробництва серійних предметів ужитку).

Чи яке підприємство може існувати та до якої групи воно належить, про те рішає Гебітс-комісар, або міський комісар, від якого теж треба дістати дозвіл на кожне таке підприємство.

Як самостійні майстерні можна на будуче допускати лише такі підприємства, які здібні вповні вишколювати ремісників. Жиди не можуть бути ані власниками, ані керівниками підприємств.

В Україні буде затруднена порівняно невелика кількість німецьких ремісників, які утворять зразковий підприємства. Тому, що вони мають особливий дозвіл від згоди генерального комісара.

Друге розпорядження стосується кооперативних ремісничих підприємств. Ці кооперативні підприємства будуть мати особливе велике значення для випуску масових ремісничих продуктів. Правна форма кооперативного підприємства тісно пов'язує до традиційної форми артілі. Склад артілі спирається на добровільності. При цьому керівникові артілі признається до деякої міри авторитативне

становище, що ґрунтується на тому, що цей склад мусить бути обраний одностайно всіма членами артілі. Але якщо керівник артілі зле господарював, даються можливості відкликати його простою більшістю голосів. Поділ доходів в артілі наступає на підставі устійнення ставок, які означають самі члени артілі.

В третьому розпорядженні про створення робітничих кооперативних ремісничих підприємств, дається різним групам ремісничих підприємств можливість творити на підставі зарядження компетентного Гебітс-комісара, чи міського комісара спілки для виконання цілей.

Ті спілки мають завдання піднести продукційну спроможність та дати можливість скористатись спілкою для проведення більших продукційних завдань. Їхні головні завдання: 1) приймати і розділяти більші доручення, для яких виконання треба ряду підприємств; 2) доставляти, заготовляти для підприємств матеріалів, а особливо приготованої сировини; 3) доставляти потрібних кредитів; 4) громадженні та збут заготовлених масових продуктів.

Кооперативні спілки дають українцям можливість приймати участь у промисловій розбудові їхнього краю, для чого з причини господарських можливостей бракує кожному окрема сил. Вкінці створення робітничих кооператив дає можливість виповнити важливі загальні завдання, які підносять і забезпечать значення ремесла.

Започаткування годівлі коней в Україні

УК. РІВНЕ. В наслідок війни вся годівля тварин в Україні потерпіла тяжкі пошкодження. Особливо годівля коней потерпіла через те, що советські комісари і велике число втікачів майже скрізь забрали зі собою найкращих жеребців, а частини також добрі плодів кобили. Через те у першій мірі прийшло до великого браку жеребців.

До весняної обробки землі та до живих треба буде мати велике число тяглових тварин. Отже іде про те, що тимчасово менше будемо займатися годівлею коней, а в основному збільшенням коней. Очевидно, при тому збільшенні стану коней не буде ставитись поза увагу равів принципів. Вже тепер в Німеччині і в Голландії пороблено закупити жеребців, які на весні 1942 повинні бути примінені як верхові. На доручення Райхскомісара (відділу прохарчування і сільського господарства) закуплено для України такі жеребці: 15 холодно-

кровних жеребців, 19 тяжких теплокровних жеребців, 127 легких теплокровних жеребців (Східно-прусських і ганноверських), 200 берберійських жеребців з Голландії, отже разом 361 жеребців.

Щодо берберів, то йде тут про ті жеребці, яких здобуто з Франції, їх відібрано від полонених регіментів спатигів. Бербер це орієнтальна повнокровна раса шляхотного типу з дуже добрим темпераментом, у запрязі він буде дуже добре згоджуватись з тугішими кіньми.

З закуплених жеребців в міжчасі, як ми вже про це повідомляли, прибули в Україну 18 жеребців східно-прусської породи. Загальне число увезених жеребців піднесеться на майже 400. Приділ на поодинокі стада повинен наступити з початком весни. Цей ввіз жеребців є початком запланованого в великому стилі ввозу тварин в Україну.

ваються їх діти. Може ніхто, як Шевченко знав дитячі подчуння. Він досконало пізнав, що почувають діти, коли вони знають несправедливого до себе відношення з боку батьків, не говорячи вже про сторонніх.

Шевченко завжди вимагав від батьків однакового, рівного відношення до своїх дітей.

Дітей він любив понад усе. Однак вважав, що розбещувати їх, задовольняючи їх примхи, невілжно.

Порівняння з дітьми було улюбленим художнім образом поета, до якого він вдавався, коли бажав висловити глибокий ліризм своїх почувань. До цього відразу він вдавався, щоб змалювати спокійну красу природи.

«А калина з ялиною, Та гнучкою лозиною, Мов дівчаточка із гаю Виходжаючи співають...»

Образ дітей символізував собою для Т. Шевченка радість, щастя. Наш поет завжди мріяв про своє одруження. Він уявляв собі свою родину неодмінно з дітьми і радісно ставало йому: «Присняться диточки мені, Веселая присниться мати...»

Уява про дітей, образ матері з дітьми — у Тараса Шевченка був завжди овіяний чистотою і особливо привабливою силою.

У нашій раю на землі нічого крашого немає, Як тая мати молодая, З своїм дитятком малым... Ковиский писав: «Одного разу у Києві Т. Ш. писав

ПРИВІТАННЯ СТАЛІНОВІ ІЗ ЗАКОРДОНУ

(МАЛІЙ ФЕЙЛЕТОН)

У Куйбишеві, теперішній столиці Советського Союзу, Іосіф Вісаріонович Сталін сидить у своїй кабінеті, нахмуривши кошматі брови, й пише. Пише, як дон Померанцев. Видав був знаменного наказу по армії з нагоди 24-х роковин червоної армії і пише далі, бо ж треба готувати якісь нові роковини з минулого. Сучасне бо — не веселе для нього.

Отож сидить він, потрушує кудлатими бровами і пише. Аж ось врывається товариш секретар, якийсь родич Кагановича — Іосіф Вісаріонович! Телеграма! З Лондону! — схвильовано говорить він й протягає запечатаний листок.

Сталін скочив, мов ошпарений. Невже допомога, і враз під його зарослим чорним волоссям чолом заріюється, як бджоли, радісні думки: тисячі англійських самолетів, сотні танків, рушниць, набоїв, дивізії зубатих Томмі...

Затремтіли в Сталіна руки, odkриваючи телеграму: — А ну читай, генавалі! Тут по їхньому написано...

Секретар взяв і почав напівдуку перекладати:

— В ці знаменні 24-ті роковини незабутньої й невимовно героїчної червоної армії уряд його величності короля Великої Британії, імператора Індії і прочая, і прочая, йес! засилає своє щире привітання й сподівається, що незабутня й невимовно героїчна червона армія, йес! виконає свій прямий обов'язок супроти європейської загроженої цивілізації, йес! і скорше поляже трупом, йес! ніж перепустить тевтонські орди до Уралу й на Кавказ, йес! Секретар спинився, переводячи дух.

— Ну, а далі що? — нервово запитав Сталін.

— А далі стоїть крапка... Ні, три крапки і потім: Черчіль... Уінстон Черчіль...

— Тай все? А про обіцяні самолети, а про танки, про дивізії Томмі нічого так і нема?

Секретар придивився уважно до телеграми, поглянув на неї проз світло, потім понюхав, а далі й на зуб взяв, і врешті певнено вимовив:

— Не знаю, що й казати Нічогісінко нема. Може Черчіль забув? Або може... Але, Іосіфе Вісаріоновичу, може, все ж таки відповісти щось? З подякою чи що?

— Нема що дякувати, — буркнув сердито Сталін. — Нехай ідуть вони під три чорти, малпи заморські! Спекулянти чортові! Дуже мені потрібні їхні роковини майбутні! Мені треба зараз самолетів, танків,

гармат. А вони, іродові душі, привітання шлють! Щоб їм так, перетак!...

Стук у двері вчасно перебив Сталінську лайку. Увійшов кур'єр і передав секретареві ще якісь телеграми. Кинувши оком, з радісним вигуком кинувся він до Сталіна:

— Іосіфе Вісаріоновичу! Ще телеграми! Одна з Вашингтону! Од дяді Сама, певно від Рузвельта! Ура! А друга...

— Ану, читай швидче, генавалі, — перебив Сталін.

Секретар розпочав і почав:

— Північно-американський Ейліл Дім вітає Червоний Советський Дім з роковинами червоної армії і бажає зведено-сталевої витривалості в жовто-чорних боях до останку... Гіп, гіп, гурра! Ой райт!

Секретар став.

— Це все? — спитав Сталін.

— Ні, ще одна телеграма.

Здається, від Чанг-Кай-Шека з Чунг-Кінгу.

— Та ні — перебив Сталін, — з Вашингтона, питаю все?

Секретар зник.

— Все, — каже, але від китаїців це є привітання...

— До бісового батька твого китаїця!

І Сталін забігає по кабінеті, — Іосіфе Вісаріоновичу! Іосіфе Вісаріоновичу! — допомагав секретар. — Товаришу вождь! Товаришу, отче народів! Ще телеграми! Багато, з цілого світа!

— Геть з телеграмми! Чортова коч! Геть з Бенешами і королями! Всіх їх на Лубянку! Де Берія! Рострілять їх всіх, сучих снів!

Сталін спинився з піною в роті і почав гатити кулаком по столі.

— Рострілять, гадів контрреволюціонерів! К стенке!

Аж враз завили сирени: Ууу, Ууу, Ууу... Сталін зблід, а секретар став присідати з переляку. Десь вже й гримнуло: буух, бу-буух!

— Ой, вай, — скрикнув секретар. — Опе так діждалися... Це німецькі Штукаси й Месершміт... Я їх вже знаю, як облуплених... Це замість привітання...

Десь зовсім близько розірвалася бомба. Забражчали пиби, посписало скло.

— Ой вай, Іосіфе Вісаріоновичу! Що ж це буде... Ой вай! Скорше до луху, — й вибіг з кабінету, тримаючись за плечі. Сталін, закривши вуха, зник за ним.

А привітальні телеграми самітньо лежали долі. На дворі, мов груші, сипалися бомби, та люто ревіли сталеві мотори «Штука»... Аи-Тусь.

собою, прибутків. Він поводитьсь добре, цілком як слід і до того покровительствує навіть... навіть мистцям, чого ж нам більше?

...Та Господь з ним. Що порядна людина, нехай собі дурниці робить на здоров'я, нам яке діло? Коли він до того ж ще і заможна людина, це цілком інше діло. Тут можна вибачити, навіть коли і самому трохи спідлитись. Тут можна навіть і дуже спідлитись. Це вже і не такий гріх. А тим часом, коли на більше не можна рахувати, то принаймні можна зайвий раз пообідати. То то й є, що в усіх нас пальці знати.

(Пов. Прогулянка)

Шевченко завжди і всюди вимагав від батьків правильно-го виховання дітей. На його думку, батьки своїм неправильним вихованням часто роблять шкоду дітям, коли не дбають про розумовий розвиток дітей, то наслідком цього буває розбещення дітей.

Де ж початок цього лиха. Ніде, як у вихованні.

Коли Господь наділить нижніх батьків донею красунею, вони самі зараз починають її псувати, пестячи її більше від других дітей... Вони не тільки думають, а навіть і говорять. Нащо дарма морочити дитину пустою книжкою. Вона й без книжок... зробить блискучу кар'єру.

(Близнюки)
А звідси витворюються жінки нероби, матері, яким байдуже до того, як зростають і розви-

вляються їх діти. Може ніхто, як Шевченко знав дитячі подчуння. Він досконало пізнав, що почувають діти, коли вони знають несправедливого до себе відношення з боку батьків, не говорячи вже про сторонніх.

Шевченко завжди вимагав від батьків однакового, рівного відношення до своїх дітей.

Дітей він любив понад усе. Однак вважав, що розбещувати їх, задовольняючи їх примхи, невілжно.

Порівняння з дітьми було улюбленим художнім образом поета, до якого він вдавався, коли бажав висловити глибокий ліризм своїх почувань. До цього відразу він вдавався, щоб змалювати спокійну красу природи.

«А калина з ялиною, Та гнучкою лозиною, Мов дівчаточка із гаю Виходжаючи співають...»

Образ дітей символізував собою для Т. Шевченка радість, щастя. Наш поет завжди мріяв про своє одруження. Він уявляв собі свою родину неодмінно з дітьми і радісно ставало йому: «Присняться диточки мені, Веселая присниться мати...»

Уява про дітей, образ матері з дітьми — у Тараса Шевченка був завжди овіяний чистотою і особливо привабливою силою.

У нашій раю на землі нічого крашого немає, Як тая мати молодая, З своїм дитятком малым... Ковиский писав: «Одного разу у Києві Т. Ш. писав

вранці малювати руїни Золотих Воріт. Коли ж через кілька годин прийшов туди ж Афанасієв, він побачив, що Шевченко сидить на землі, а коло нього на розісланому плащі, тріляти дівчинка, для якої він робив з паперу іграшки.

Виявилося, що коли він працював, то почув за валом внизу дитячий крик. Пройшовши по валу, він побачив, що в рові сиділа дитина і жалібно плакала. Він спустився, взяв і заспокоїв дитину, але не міг добитись від дитини чия вона і не знав, що з нею зробити. Вирішив взяти дитину до себе і заявити поліції. Т. Шевченко взяв дитину на руки і пішов. Коли біля Софійського собору раптом вибігла з переулку молода жінка з переляканим обличчям, і побачивши Шевченка кинулася йому назустріч.

— Це мати, — промовив Шевченко — і... віддав дитину.

(Ковиский — Жит. Укр. поета Т. Шевченка, ст. 222).

Шевченко любив у дітях їх бурхливу енергію, сміливість, думок, допитливість і моральну чистоту. Якщо він помічав у диті прояви жорстокості він силкувався викоринити їх.

Йому довелося у Нижньому малювати портрет Варенцової. У Варенцової був син, який очевидно виявляв уже певні

нахили, бо Шевченко в щоденнику записав: «16.XI.1857 р. — закінчив портрет своєї очайдушної амазонки (тобто Варенцової) і почав її миле чадо: — Хлопчик років п'ять, розбе-

щений, майбутній собачник, ка-мер-юнкер і загальом дрян».

Шевченко часто, підчас своїх душевних переживань — страждань, любив порівнювати свої вірші з дітьми:

«Думи мої, думи мої, Ви мої єдині, Не кидайте хоч ви мене При лихій годині. Прилітайте сизокрилі, Мої голубята, Ізза Дніпра широкого»

«Прилітайте ж, мої любі, тихими річками, Привітаю вас як діток.

І заплачу з вами».

У своїйому вірші «Не для людей тієї слави», написаному в Кос-Аралі в 1848 р. Шевченко висловився про свої вірші так:

«Зза Дніпра мов далекого Слова прилітають...

І стелються на папері, Плачучи, сміючись,

Мов ті діти. І радують Одного душу убогую.

Любо мені, любо мені з цими, Мов батькові багноту

З дітками малюючи, І радий я і веселий,

І Бога благові, Щоб не приспав моїх діток В далекому краю.

Нехай летять до домоньку Леґеній діти.

Та розкажуть, як то тяжко Було їм на світі».

Пристрашно палко кохаючи дітей, Т. Шевченко з глибокою пошаною відноситься до жінок, яка була справжньою матір'ю для своїх дітей.

(Закінчення буде)

ОГЛОШЕНИЯ

РЧМ КН 15 992/3
VHL Д 2843/2